

YENİLEN PEHLİVAN

Mustafa SOYUER

Beni tanımazlıktan geliyorsun öyle mi? Ben bunca hüznülenirken sen rahat rahat sevinebiliyorsun öyle mi? İsmim nerede geçse ben, şerha şerha bölünürken sen, fersah fersah bütünlüyorsun öyle mi? Bir başka şehre gitmek için kenarından geçmeye mecbur kaldığımda, sana yaklaştığımda, senden uzaklaştığımda santim santim ölürken ben, sen kilometre kilometre diriliyorsun öyle mi? Öyle olsun.

Boynuma sarılmasını beklemedim ama bir kuru “hoş geldin”i çok görmemeliydi bana. Yok sayılmışım. Tanımazlıktan gelmişim. Ağır incinmişim. Oysa... Oysa on sekiz yaşım gibi bir serveti saçıp gitmişim kaldırımlarına. Sonra ilk sarhoşluğumu, ilk kavgamı, ilk aşkı, ilk kırgınlığımı... Nasıl tanımazdı beni yahut nasıl tanımazlıktan gelirdi?

Sitem ve biraz da kızgınlıkla sordum:

“Tanımadın mı beni yani?”

Alay eder gibi bir tavırla cevapladı:

“Gözüm ısıyor ama... bilmem ki nereden?”

Dedim: “Kalbimden, kalbimden...”

Hin hin güldü. Biliyordum tanıdığını. Kalbimden aldığı ısırganın büyüklüğünü, sivri dişlerini kalbimin neresine kadar gömdüğünü en iyi o biliyordu. Unutabilmesi mümkün müydü beni? Ciddileşti birden:

“Niye gelmedin hiç?” dedi.

“Biliyorsun.” dedim.

Anlıyordu. Bana hak verir gibi başını salladı. Sonra uzun uzun sustu. Eski günlerinden bir şeyler anımsayan ihtiyarlar gibi gülümseyerek uzaklara daldı. Bir müddet ikimiz de öylece kalakaldık. Sessizliği ben bozdu.

“Gelmedim ama hiç aklımdan çıkmadın ki!” dedim. “Apseli dışımdın hep benim. Söküp atamadım, ağrını hep canımda hissettim.”

Kısa kes der gibi terslenerek:

“Ne istiyorsun?” dedi.

“On sekiz yaşımı.” dedim.

İrice, alaycı bir kahkaha patlattı.

“On sekiz yaşın ha? Hahaha!”

Sen istediğin kadar alay et. Ben on sekiz yaşında olacağım bugün. Tek bir tel beyazım olmayacak. Zorla sağa yatıracağım isyankâr saçlarımı. Alnımdaki kırışıklar özenle ütülenmiş olacak. Gözlerim yine çipil çipil bakacak. Avucumda, yağmurdan ve babamdan sakladığım Maltepe sigaram... Yine taze kavrulmuş çekirdek gibi kokacak nefesim. Kaldırımlarını on sekiz yaş adımlarıyla arşınlayacağım. Yoruluncaya kadar yürüyeceğim. Boncuk boncuk terler dökülecek alnımdan. Topuklarımda delikanlı bir heves sızlayacak. Aynı evin önünden, aynı gün içinde dördüncü kez geçeceğim. Umurumda olmayacak bu kez, el âlemin ne diyeceği. Postanenin oradaki kartpostal sergilerinin önünden geçeceğim sonra. Siyah beyaz şair kartpostallarına bakıyormuş gibi yapıp Nazım'dan, Can Yücel'den, Cemal Süreya'dan kaçak mısralar ezberleyeceğim. Mektuplarımı bu kaçak mısralarla süsleyeceğim. Sonra Kepenek'teki kasetçi dükkânlarının önünden geçeceğim. Bangır bangır arabesk isyanlar yükselecek göğe. Durup bir güzel hüzünleneceğim. Müslüm Gürses, henüz hayatta olacak. Ferdi Tayfur, bu şehrin kömür kokan gecelerine lanet okuyacak yine. Çöpçüler, sokaklardan mahcup aşk kırıntıları süpürecek. Kitapçıma uğrayacağım. Bir defter almam gerek, kalpleri kadar temiz hatıralar yazdırılacak dostlara. Vadesi hiçbir vakit dolmayacak dostluk senetleri için, vesikalık fotoğraflar koyacağım cüzdanıma. Saatler eti kemik geçecek yine. Bu kez kızmayacağım “Zırttt Erenköy” diyen münasebetsiz şakalar yapan Selim'e. “Hey Corc, versene borç” diye benden sürekli kahvehane parası isteyen Sefil Hayri'ye, cebimde ne var ne yok silkeleyip: “Al ulan Maykıl, hepsi senindir!” diyeceğim.

Alibaba'nın dar ve çelimsiz sokaklarını, kurşun hızıyla geçeceğim. Belki sarhoşum. Başımda sevda yelleri... Nereye baksam bir çift yeşil göz dikilmiş üstüme. Mahcup, acemi, çocuksu... Terli bir el uzanacak ellerime. Ellerim

yaprak gibi titreyecek. Öpüşmek henüz icat edilmemiş, icat edilmişse de biz bilmiyor olacağız. Dudaklarımız, sadece utanmak için var. Yine onun saçlarında acı bir sonbahar hüznü... Belki bu kadar sarışın olmasaydı diyeceğim... Yine sarışın güller kurutur muydum defterimin arasında? Tezat sanatı en merhametsiz hâliyle ışıldayacak alnımızda. O ölesiye sarışın, ben alabildiğine kara yağız... Ben tersiysem bir nesnenin, o düzü... Birimiz yer yüzüysek diğerimiz gökyüzü... Bu kadar karşı karşıya ama bu kadar uzak... Kaderimizi yazan kalemler karalanmış o türkü, içimizi bir daha yakıp kavuracak:

Ya sen İslam ol Ahçık

Ya ben olam Ermeni

Bir seçenek daha var mıydı? Vardı elbet: Hiçbiri. Hiçbiri şıkkını seçmeyeceğiz bu sefer. O ne olmamı diliyorsa ben, o olmaya hazırım çünkü. Bile bile yanlış şıkkı işaretlemeyeceğiz. Bir yanlış, olanca doğrumuzu silip götürmeyecek. Kronik yenilgilere alışkınım ama bu kez yenilmek yok. Geride kocaman bir gençlik ağrısı bırakarak kaçıp gitmek yok.

Deli miyim? Hayır. Tam tamına delikanlıyım, on sekiz yaşındayım. Bir aşına yüz, bir çift yeşil göz arayarak yürüyeceğim yolları. Gelip geçenlerin yüzüne tek tek bakacağım. Bu şehri, bugün bıraktığım yerde bulacağım. Sadaka verdiğim ihtiyar dilenci yine aynı köşesinde pususunu kurmuş olacak. Yine göğe ağmayan dualarıyla beni kandırmayı becerecek. Sevdiğime kavuşamayacağımı bile bile inanmak isteyeceğim ona. Az ötede seyyar köfteci... Kemiklerime kadar acıktığımı hissedeceğim. “Çakmaklara gaz!” diye iri iri bağırarak kalın bıyıklı adama, hiç gereği yokken çakmağımın taşını değiştireceğim. Sonra yoksul gözlerle İstasyon Caddesi'nin zengin camekânlarına dalacağım. Camekânlardan yansıyan çilli, sivilceli yüzümden utanacağım. Yatmayan saçlarıma, on sekiz yaşına rağmen bir türlü çıkmayarak beni mahcup eden sakallarına öfkeleneyeceğim. Berberime uğrayacağım sonra. Saçlarımı genç işi kestireceğim. Nasıl olsa kapkara, nasıl olsa tek bir tel dökmemiş. Cıbrılar Parkı'na uğrayacağım sonra. Çam ağaçlarının gölgesinde serinleyen ihtiyarları seyredeceğim. Onlar için zihnimden hikâyeler uyduracağım. Gençliklerini hayal edeceğim, çılgınlıklarını, ilk göz ağrılarını... Tavşankanı bir çay söyleyeceğim kendime. Yeşil bir kalpte atıyor olmanın memnuniyeti ile ağır ağır, keyifle yudumlayacağım çayımı. Akşam olacak gene. Akşam karanlığından istifade, Alibaba'nın dar ve çelimsiz sokaklarına dalacağım yeniden. Ayakkabılarımın ezber ettiği o sokakları bir bir geride

bırakıp, yine o kapının önünden defalarca gelip geçeceğim. Belki yine hiç göremeyeceğim görmek istediğimi. Olsun.

“On sekiz yaşın ha?” Hahaha!

Böyle gülüp durma. Soğuk şey! Seni tanımayanlar kışlarını soğuk sanırlar, bilmezler ki şu asık çehrendir asıl insanı üşüten. Ne ettim ben sana, ne kötülüğüm dokundu da böyle alaycı alaycı gülersin? Timur’un sana ettiğinin intikamını benden mi alıyorsun? Ben mi bağladım ellerini arkandan, ben mi koydum seni diri diri toprağa? Ben mi ateşe verdim kütüphanelerini?

Tamam, gel, anlaşalım. Daha da olmazsa anlaşmamızı bir ahde bağlayalım. Bir kongre de biz ikimiz tertipleylim. Burada: “Manda ve himaye kabul olunamaz.” buyurmuşsa da büyükler, vallahi ben senin himayene girmeye hazırım. Haydi, gel, anlaşalım. İstedğin her şartta...

*

Nuh dedi, peygamber demedi. Anlaşamadık. Biz zaten hangi vakit anlaşabilmiştik ki... On sekiz yaşımı vermedi bana. İstese verebilirdi. Sevindirebilirdi beni. Zaten ne vakit sevindirmişti ki beni...

Ben yine de kaçak yollardan, on sekiz yaşındaymış gibi, akşama kadar şehri sokak sokak dolandım. Heyhat! “Bu şehir o eski Sivas mıdır?” diye sordum kendi kendime. Sanki fil ordusuyla Timur bir kez daha geçmişti üzerinden. Hayalimdeki şehir, fillerin ayakları altında ezilmişti. Akşama kadar, bir çuval hayal kırıklığı topladım yollardan. Yirmi beş senede yüz yıl yaşlanmıştı şehir. Bu kadar hızlı mı? Hiçbir şey, bıraktığım yerde değildi. Berberim, çiğköfteci, lokantam, bi milyoncu, kahvehanem, iddia bayisi, fırınım, telefoncu, kitapçım, Koton, Cıbırlar Parkı... Baştan başa beton olmuştu. Oysa ben böyle hayal etmemiştim. Böyle olmalıydı. Büyük bir yıkıma uğramıştım. Sanki Cıbırlar Parkı’nın ağaçları benim gövdemden kesilmişti. Yorulmuştum. Dizlerimde mahzun bir ağrı zonkluyordu. Öfkem, Çifte Minare’nin boyunu aşmıştı. Bunca değişimi kabullenememişim. Hıncımı alırcasına haykırdım içimden: Bir tek sen mi değişirsin ulan, dedim. Ben de değiştim. Film ağzıyla çıktım. Bir zamanlar fakir ama gururlu bir genç vardı... Duraksadım. Uzunca yutkundum. Hâlâ fakirdim, hâlâ gururlu... Ama artık genç değildim.

Akşama kadar sokak sokak aradığım o bir çift yeşil gözü düşündüm. Onlar da değişmiş miydi acep? Elbet değişmiştir. Bunca şey hızla grileşirken o, kendi yeşilinde inatlaşacak değildi ya. Zaman, elbet soldurmuştur onun da yeşilini. Görmemeliydim o gözleri. O gözler bari hayalimdeki gibi kalmalıydı. Zihnimdeki o yeşil fotoğrafı, elimle soldurmamalıydım. O gözler

hep on yedi yaşında... On yedi yaşın feriyile dikilmeliydi üzerime. Mahcup, acemi, çocuksu...

Bir seçenek daha var mıydı? Vardı elbet:

Bir kez daha yenilmek ve sonsuza kadar bu şehirden çekip gitmek... Ben bir kez daha yenildim. Yenilmek benim kaderimdi zaten ama bu kez güreşe doydum. Bükemediğim bileği öptüm.

Yola koyulmadan evvel, son bir kez Çifte Minare'ye doğru baktım. Şehir, galip gelmiş kumandan edasıyla zafer işareti yaptığı parmaklarını gözüme gözüme saplıyordu sanki. Peşim sıra "On sekiz yaşın ha? Hahaha!" diye alaycı kahkahalar fırlatmaya devam ediyordu. Bu kahkahalar arasından bir çift yeşil göz, ıslak bir mendil sallıyordu arkamdan. Biliyordum. Cesaret edip geriye dönemedim. Görmemeliydim o gözleri.